

BENCİLLİĞİN BU KADARI DA OLMAZ

Aydınlık Gazetesi, 24 Şubat 2014

Yıldırım Koç

Bu yazının başlığı belki de “korkaklığın” veya “ilkesizliğin” yada (kendimi bayağı zorlayarak daha nazik bir ifadeyle) “vefasızlığın” veya “düşüncesizliğin” bu kadari da olmaz, olabilirdi.

Sendikacıların televizyon kanalı yok. Bol paraları var, ama bir televizyonu kurup işletecek bilgileri, azimleri, iradeleri, özverileri, adamları yok.

Sendikacıların gazeteleri de yok.

Peki, sendikaların dergileri işe yaramaz mı?

Hayır, yaramaz. Güçsüz ve itibarsız bazı sendikacıların özenle seçilmiş özentili resimlerinin sayfa sayfa basıldığı sendika dergilerini kimse okumaz. Kalın kuşe kağıda basılı kocaman dergiler, sendika şubelerinde paketleri bile açılmadan bir köşede birikir.

Sendikacılar televizyon kanalına ve gazeteye ne zaman ihtiyaç duyar?

Ya artan sorunlarını halka ulaştırmak istediklerinde veya hayatın zorlamasıyla çeşitli eylem ve etkinlikler düzenlediklerinde; ya da milletvikilliğine veya belediye başkanlığına aday olduklarında.

Bu durumlarda sermayenin gazete ve televizyon kanalları işe yarar mı?

Yaramaz.

Önümüzdeki dönemde işçi ve kamu çalışanlarının ve sendikalarının sorunları artacak.

Haberlerini, eylemlerini, sıkıntılarını, taleplerini üyelerine ve halkımıza duyurmada bugüne kadar değerlendirdikleri en önemli ve etkili araçlar, Ulusal Kanal ve Aydınlık'tır.

Özelleştirmeden bunalan sendikacı da, eyleme niyetlenen de, Ulusal Kanal'ın ve Aydınlık'ın kapısını çaldı; çalıyor.

Ulusal Kanal ve Aydınlık da, gerek yönetim ve yazar kadroları, gerek muhabirleriyle milletimizin ve işçi sınıfımızın kurtuluş mücadelesine büyük bir özveriyle katkıda bulunuyor. Hem de hiç bir karşılık beklemeden.

İşçi Partisi ve TGB de aynı anlayış içinde hareket ediyor; işçi sınıfı ve sendikaların doğru çizgideki mücadelesini karşılıksız destekliyor.

Saldırı Karşısında Sendikacılar Sessiz Kaldı

13 Şubat 2014 günü İşçi Partisi'nin ve TGB'nin Meclis yürüyüşü vardı.

Bu meşru ve demokratik yürüyüş, acımasız bir bibergazi ve ilaçlı-tazyikli su saldırısına maruz kaldı. Ulusal Kanal muhabiri Hüsna Sarı bu saldırının kurbanlarından; “uçan muhabir” oldu. Demokratik gösteri hakkının kullanılmasına ve basın özgürlüğüne yönelik bu acımasız saldırının görüntüleri, sermayenin denetimindeki televizyon kanallarında bile yayınlandı.

Ulusal Kanal'ı ve muhabir Hüsna Sarı'yı aradım; sendikaların bu saldırıya ilişkin bir mesaj gönderip göndermediklerini sordum.

Hiçbiri mesaj göndermemiş; TGS dışında hiçbiri arayıp “geçmiş olsun” bile dememiş.

Sendikaların internet sitelerini taradım.

Demokratik gösteri hakkının kullanılmasına ve basına yönelik bu saldırıyı kınayan bir açıklamalarının olup olmadığına baktım.

Hiçbirşey yoktu.

İyiniyetimizin Sınırlarını Sorgulamalıyız

Türk-İş 11 Şubat 2014 günü İşçi Partisi Genel Başkanlığı'na bir yazı göndererek İşçi Partisi'ni 15 Şubat Cumartesi günü mitinge davet etmişti. İşçi Partisi, Cumartesi günü bu mitinge büyük bir katılım sağladı.

İşçi Partisi de tüm halkımızı 13 Şubat yürüyüşüne davet etmişti.

Türk-İş bu mitinge katıldı mı?

Hayır.

Bir tanecik bile olsa, temsilci gönderdi mi?

Hayır.

Türk-İş ve bağılı sendikaları, işçi eylemlerine her zaman büyük destek veren İşçi Partisi'nin son derece haklı taleplerini dile getirdiği meşru ve demokratik bir eyleme yapılan acımasız saldırıyı bir açıklamayla bile protesto etmedi mi?

Etmedi; bırakın protesto etmeyi, kınamadı bile. Böyle bir saldırı yokmuş gibi davrandı. Bırakın parmaklarını oynatmayı, ağızlarını bile oynatmadılar.

Peki, her zaman desteğimizden yararlanan Genel Maden-İş, Türkiye Maden-İş ve Tes-İş genel merkezleri ile Yatağan şube başkanları açıklama yaptı mı, arayıp geçmiş olsun dedi mi?

Hayır.

Bizlerin karşılıksız ve tek taraflı iyiniyetli davranışımızın saflık sınırlarını aşip aşmadığını sorgulamıyorum; ancak sendikaların bu kadar bencilliği ayıp olmuyor mu?

Not: Yalnızca Yol-İş Ankara 1 No.lu Şube Teş.Sek. Şaban Çekil ve bir grup taşeron işçisi 17 Şubat günü Aydınlık ve Ulusal Kanal'ı ziyaret ederek, katkıları nedeniyle teşekkür etti.